

Марио Кроненберг

Търся те...

Търся те, отчаяно те търся – без да спра
Цял живот се мъча аз да те намеря
И ще продължавам докато умра –
така желая те, че целия треперя...

Нощем... ах, нощем аз те чувам как крещиш
на моята душа във коридорите безкрайни.
Безмилостно се носиш и фучиш –
разтърсващ плач на вятъра, изпълнен с тайни...

Понякога те виждам – ти си светлина –
сияние, блуждаещо във мрака.
Безмилостно красива, прелестна жена,
която със протегнати ръце ме чака...

Уви, изплъзваш се, отново си отиваш – там...
Оставяш ме във плен на твоята усмивка.
Внезапно осъзнавам, че съм сам
и продължавам да те търся – без почивка...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11955>]